

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemana velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemana velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravnništvo in ekspedicijski v „Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Sementških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 230.

V Ljubljani, v ponedeljek 7. oktobra 1895.

Letnik XXIII.

Militarizem.

Moderna država ne pobira le davka od posestva, marveč tudi krvni davek. Čim krepkejši in lepše zrašen je mladenič, tem bolj gotovo je potrjen. Bolehni in slabotni ostanejo v vojski doma, se ženijo in zapuščajo zarod, ki dorašča in napolnjuje bolnišnice, norišnice in druge podobne naprave.

Grozen je krvni davek, katerega v največji meri v vseh državah plačuje kmetijski stan. Leta 1870 so štejele armade vseh evropskih držav skupno 2 milijona stalne vojske, sedaj 3½ milijona. Takrat je mogla Evropa na vojsko sklicati 7 milijonov vojakov, sedaj jih lahko skliče 22 milijonov. Letni stroški za vojaštvo znašajo — pet milijard!

Te številke same govore dovolj jasno. Moloh militarizma požre v kratkem vse, kar je pristradala mnogo stoletij varčnost in pridnost narodov! Koliko najkrepkejših močij tem potom odteguje militarizem kmetijstvu in obrti. Koliko zdatnega dela bi dovršili narodu ti krepki mladeniči.

Ker se oboroževanje vedno nadaljuje ter se kupuje in napravlja vedno novo orožje, zato se vedno večja vojaška bremena nakladajo na ramena davkoplačevalcev ter se vedno množe novi dolgovi. Četrti del vseh državnih dohodkov pri nas porabi vojaštvo. — V Avstriji je štiri milijone revežev, 16 milijonov otrok za delo nesposobnih, 9 milijonov žen in dni-narjev z letnim dohodkom do 180 gld., dva milijona delavcev z letnino do 300 gld. in samo 1,691.000 oseb z višjim dohodkom. Iz tega računa vidimo, na kako malo ljudi so razdeljena pri nas davčna bremena. In od tega največ denarnega in krvnega davka plačuje delavec, obrtnik in kmet; kapitalisti primeroma plačujejo le malo davka. Znano je namreč, kako se znajo bankirji, borzijanci in drugi častilci Wertheimovih kas odtegniti plačevanju večjih davkov, ker dosledno skrivajo svoje dohodke in dobičke svojih vsakoletnih spekulacij.

Čem hujše se bodo evropske države pogreza-

vale v militarizem, tembolj morajo opešati. Vzglede za to je nam Italija, kjer je vsled rastočih stroškov za vojaštvo ljudstvo tako ubožalo, da nima več prostora v svoji domovini in se zato trumoma seli v tujino.

Tako grozne svote rabi za-se vojaštvo, toda kadar se zahteva kak krajecar za uravnavo rek, zgradbo železnic, šol itd., takrat pa je največja zadrega za denar in vse blaginje so prazne. Evropske države izdajajo na leto za vojsko 2500 mil. gld., za šole pa 300 milijonov! Pri nas v Avstriji potrebuje vojska na leto 150 do 170 mil. gld., za šolstvo se izda 12 milijonov. Da se državni dohodki ne znižajo, ne sme se odstraniti loterija, ne sme se zmanjšati število žganjarij, ne sme se odpraviti kolek za reveže, za pošto, za časopise. Odgovarja se z druge strani, da stroški za vojsko niso zgubljeni, ker se denar zopet vrača mej ljudi. Tako n. pr. naša armada potrebuje za 18 mil. gld. zemeljskih pridelkov in za 10 mil. gld. obleke.

Pešec pri nas velja na leto 221 gld., lovec 225 gld., pijonir 246 gld., artiljerist 348, jezdec 408, voznik 500 gld. Ves pešpolk velja na leto 312.840 gld., jezdni 418.962 gld., topničarska brigada 540.805 gld. — Res bi bilo dobro, ko bi se te ogromne svote denarja vračale mej ljudi nazaj, toda da se to ne zgodi, zato poskrbe židje in sploh veliki bogatini, ki oskrbujejo vojaštvo z vsemi potrebščinami. Kmet in obrtnik pri tem ničesar ne dobita v kljub temu, da se vsako leto govori o tem v državnem zboru, kajti židovsko zlato je vedno silnejše, nego najzgovornejša beseda poslanca.

Militarizem torej vničuje evropske države in lahko bo Ameriki, kjer skoro ne poznajo vojaških bremen, Evropo premagati ne sicer s puško, pač pa s strojem. — Zato pa mora vsak pravi domoljub dvigati svoj glas proti temu neznosnemu bremenu, ki je poleg tega tudi v nravnem oziru silno škodljiv. Tudi tukaj more veljati pravilo: Da je vojaštvo zavoljo ljudstva in ne ljudstvo zavoljo vojakov.

Crispi o srebrni svečanosti italijanskega kraljestva.

Te dni je izpregovoril stari italijanski republikanec in zakleti neprijatelj cerkve nekoliko besedij o priliki petindvajsetletnice zedinjene Italije. Rekel je mej drugim: „Drugi oktober ostane vsacemu patrijotu italijanskemu v neizbrisljivem spominu. Ta dan namreč smo dali slovo Burboncem. Se bolj znamenit in slaven je za nas 20. september 1870, ko smo položili zadnji kamen zedinjeni Italiji. S tem je stopila mlada vlast v kolo družih velevlastij evropskih. Rim, slaven za cesarjev rimskih, je postal zopet kraljevsko mesto. Od tega dne razvija se na način, da kmalu postane vredna stolica ljubljene Italije. — Res je, da se mej nami najde ljudi, koji so neprijatelji mladi Italiji, nò, o njih nečem gubiti besedij. Meni pa in vsem pravim rodoljubom ostane 20. september pravi sveti narodni praznik. Ne bi bilo lepo, da se dandanes ne spominjamo njih, koji so pomagali zidati veličastno poslopje mlade Italije, v prvi vrsti slavne kraljeve obitelji. — Zato kličem iz dna rodoljubnega srca: „Evviva il re Umberto“, a navzoči senatorji: „Evviva il re Umberto, evviva Crispi.“ — Stari republikanec, bigamista Crispi, proslavlja svojega gospodarja, koji le še po imenu vlada. Nò, temu se ni čuditi, vsaj država, koja je utemeljena na tako nemoralen način, kot je „Italia unita“, ne more imeti ni trajnega obstanka, ni pravega blagostanja. Vsak pazljivi opazovalec politike mora priznati, da v Lahih državna t. j. dinastična ideja dan na dan gineva. Ako poleg te činjenice, koja mora tudi najbolj odkriti prijatelj zedinjene Italije priznati, uvaži samo še faktum, da ide narodno gospodarstvo rakovo pot, — dalje, da so finance državne večkrat v rokah sleparjev a la Crispi itd., dalje, če se ozremo na okoliščino, da se v širnih slojih narodovih širi princip anarhistični — potem nam ni treba imeti duha proroškega, ako pridemo do zaključka, da bode Italia unita težko slavila pet-

LISTEK.

S pota.

(Dalje.)

Dosedaj vodil sem prijazne bralke in čitatelje po zabavah, koncertih, gledališču in izletih, a sedaj naj mi bo dovoljeno, nekoliko besed spregovoriti o razstavi sami. Ideja, napraviti v Pragi narodopisno razstavo, prihaja od pisatelja Šuberta. In sicer se mu je ta misel rodila leta 1891 za časa jubilejne izložbe. Prvo podlago k izvršitvi te krasne ideje je dal češki deželni zbor s tem, da je v to svrhu dovolil subvencijo 62.000 gld.

Pojdimo v razstavo. Tukaj vidimo najprvo paviljon glavnega mesta Praga, v katerem so razstavljene razne stvari, zadevajoče glavno mesto od najstarejših časov do današnjih dni. Za tem pride pa šolski paviljon, kateri je jako zanimiv. V njem je tudi muzej Komenskijev in češkega učiteljstva. Razstavljene so tudi priprave za šolsko telovadbo, higijeno itd. V šesti dvorani je oddelek sokolstva in oddelek ameriških Čehov.

Zares krasna in posebno interesantna pa je svetilna fontana. Načrt za-njo je naredil arhitekt

Roštlapil. Ta je mnogo lepša in večja, kakor je bila na jubilejnej razstavi. Vse svetilnice in stroje za razsvetljenje je napravila tvrdka Krišik. Na večer, ko prične fontana razlivati na čarobni način vsake vrste boje, zdi se ti, da to ni istina, ampak da bereš kako poglavje iz „tisoč in jedna noč“. Videli smo barve češke krome, narodne barve, slovenske itd. In vse te barve zlivajo se jedna v drugo na tako skrivnosten način, da se mora pač vsakdo čuditi. Ko sem občudoval ta umotvor, sem pač hvaležnega srca vzkliknil: Človek je res kralj vsega stvarjenja.

Levo krilo narodopisne palače obsega posebno različne noše in kroje češke. V desnem krilu pa je izložba kulturno-historična. Tu ima svoje mesto arhitektura in posebej cerkveni odbor katoliški. Na levo od vhoda izložena je literatura, gledišče in godba. Poseben oddelek imajo: pravnštvo, inženrstvo in trgovina. Zopet drugi oddelek obsega trgovino s papirjem, knjigami, muzikalijami, znanostimi, stroji in urami. Interesanten je tudi paviljon, v katerem se vidijo vsi različni stroji, kateri se uporabljajo pri pripravljanju sladkorja.

Ne samo za geografa-strokovnjaka, ampak tudi za vsacega količakaj izobraženega človeka jako važen

je oddelek zemljepisni, kjer so izložene mape dežel krome sv. Václava ali pa posameznih malih skupin. Ni mi treba opaziti, da so vse jako čisto in lepo zgotovljene. Čast češkemu geologom! Zemljepisec se gotovo rad zamudi v oddelku statističnem. Tu najde mape o krečanju naroda: o porodih, umrlosti, razširjenju, boleznih, sposobnosti za vojaško službo itd. Jezikoslovec ne more so ločiti od oddelka za jezik (dialektologijo).

Kaj lepo vreden pa je oddelek, iz kojega se izpozna narodno življenje češko. Koliko truda, koliko študij, koliko stroškov! Oglejmo si leseno cerkev iz prvih časov kristijanskih v Čehih. Prenesli so jo iz neke vasi na severozapadnem češkem. Vrejena je popolnoma tako, da bi se lahko opravljala v njej služba božja, kar pa kardinal Schönborn ni dovolil, ker prihajajo na izložbo tudi inoverci. Pred cerkvijo je mali potočič, črez kojega prideš po brvi v predvežo, katera je tudi od lesa. Razgledovaje to cerkev spomnil sem se na sv. Václava in na njegovo zares apostolsko delovanje za razširjenje nauk Kristusovih. Nij čuda, ako vsak pravi Čeh toliko časti in spoštuje tega blagovestnika v kraljevskem plašču, le žal mi je, da nijsem mogel počakati v Pragi do njegovega praznika. Pač pa sem

5 45 m M. M. Bem

